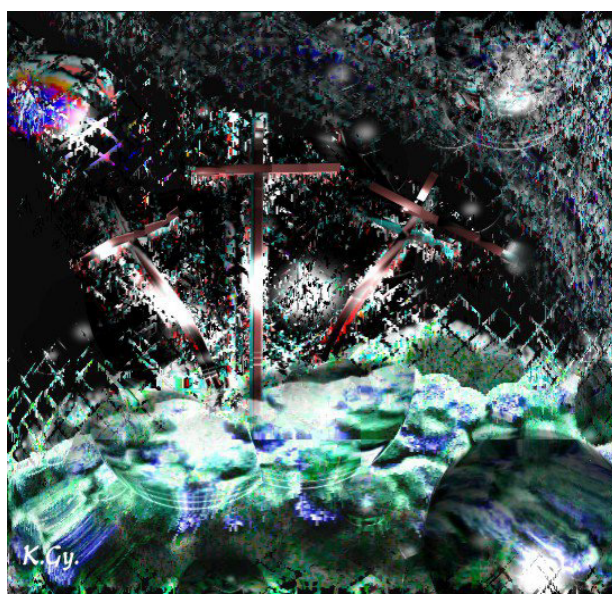
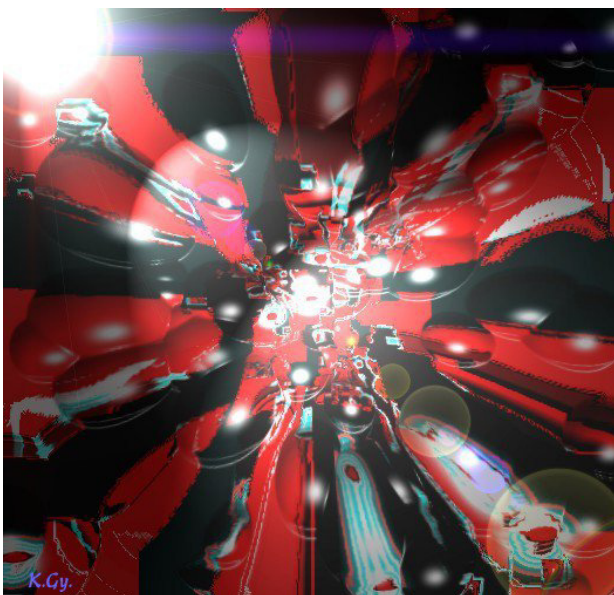
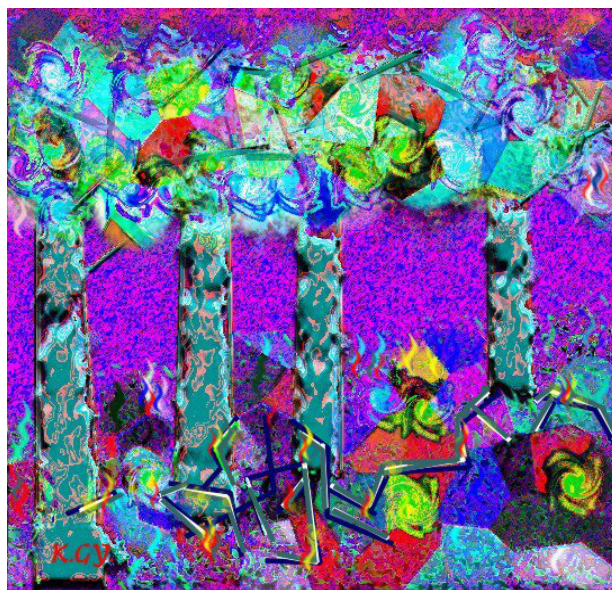
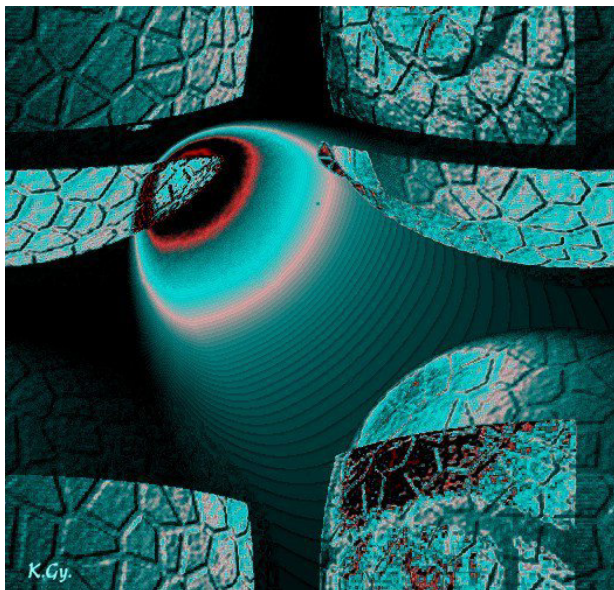

Keszthelyi György

Bárány kalasnyikovval

Versek

2010

Keszthelyi György

Bárány kalasnyikovval

Versek

2010

TARTALOM

ÚJ LAKMUSZOK

Születés (*Édesanyámnak*)

Új lakmuszok

A Dózsa György utca

A Steinway és a többiek

Alikirály (*tanvers*)

Az üveghalak

Kaszinó

Király és bürökpohár

Egy és más december

Emlék

Lehetőségek

Forgatás

Válságtánc

Templomos haikuk

Zöldek

Házsongárd

Szabók bástyájáig

A katedrális fölött

MESTERSZAKÁCSOK

Újbetyár-kesergő

Hittérítő

Galambtető

Őszi nő

Őszi lány

Kókler

Sarki zenész

Virágárus

A kartonember

Sekrestyés
Papjóska vallomása (*rendőrségi jegyzőkönyvből*)
Sóhajtott néró
Róráté
Az utcatörpe
Fehér lány zöldben
Létravég
József Attila
Kínai nő
Mesterszakácsok
Műtősök

ÖSVÉNYSZAVAK

Átszíri az ember
A déli irányvonal
Kenyérgörcs
A feladó
A génhibás almafa
Nem maradt senki
A közlekedő edény
Ferde évek gravitációja
Frontátvonulás
Gordiusz éjjeli csomója
Bús asztali tangó
Bárány kalasnyikovval
Fájdalomkisasszony telke
Álomnyi kicsengetés
Gyilkolj meg tavasszal
Házszentelés
Mintha-ősz
Rigor mortis
Halk apokalipszis
Hasonmás kontinens

Hegedűtok
Tudják a vadak
Hollók
Utolsó kenetem
Isten ha begyűjt
Kábulat
Keresztek
Legyen pesszimizmus!
Másképp hí a haza
Tízesreébredés
Történt a TÉREN
Tételek repülés előtt és közben
Tűzfal
Tavaszi ebéd
Trianon
Kisodródott
A csíkos udvar
Kampány
Sorsdarab
Valami India
Zuhanás
Minek aludni
Míg megjelennek
Ösvényszavak *(inkább gyerekeknek)*

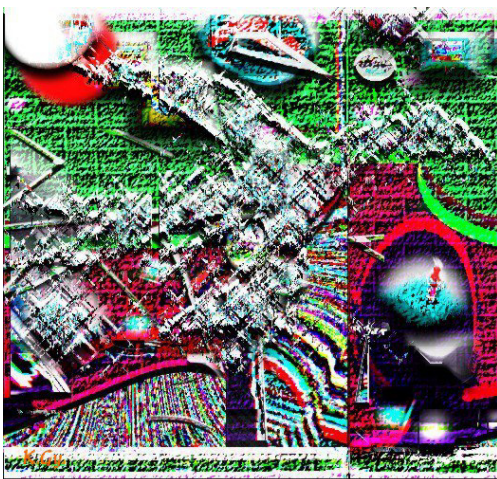
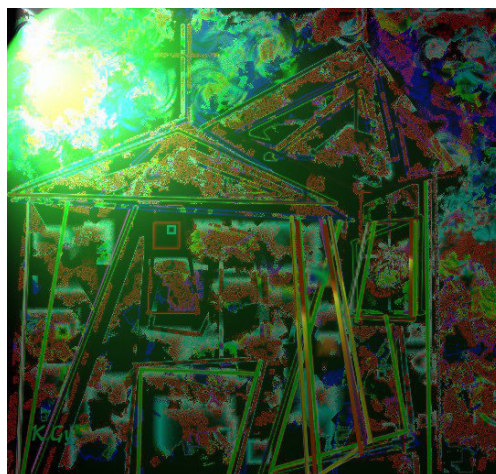
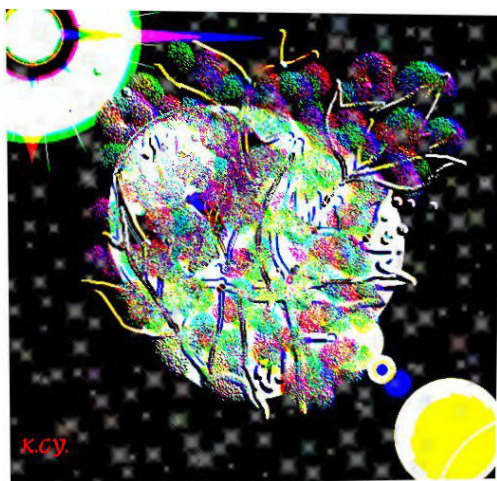
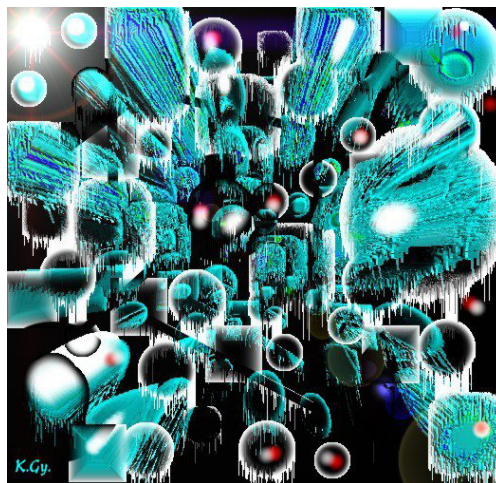
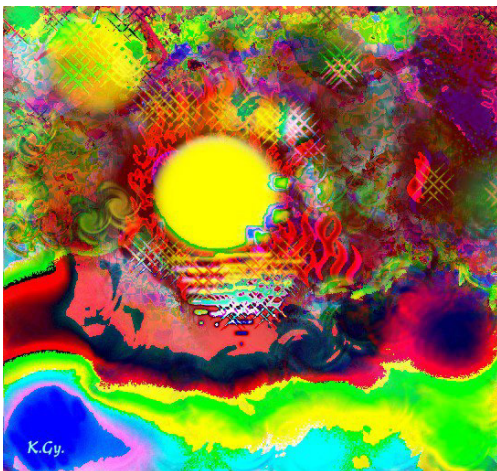
KOLDUSÁLDÁS

Késő
Kiég a körte
Úgy értendő
Árnyas idők
Álomfutás *(egy műtét hullámai)*
Koldusáldás
Kongóban rosszabb

Ló a cseréptetőn (1944. június 2.)
Lélektársi iszony
Leírom jómagam
Homlokszemcsék (a lírikus definíciója)
Idegen hófokon
Játszma
Létravég
Makacs haiku
Mindenki védtelen
Romolhatatlan
Madártávlat
Számтан
Mérleg
Szakaszonként
Szelíd téli szonett
Csend- és élethaikuk
Haláltegező (álomszövődmények)
m lék
Testvidék
Magamba nézve
Mintha
A sárga fal mögött
Mind mások írják

Illusztrációk: a szerző grafikái

ÚJ LAKMUSZOK

Születés

Édesanyámnak

cserépkorsóból vizet csorgatott arcodra
az Isten pontosan negyvenöt percig
valami megfontolt antik türelemmel
és ugyanaddig villogott metronóm-
taktusra egy krómfényű varázsvessző;
két lépésköznyi ütemére bicegtél -
anyám - üszkös lábon egy sötét tó felé
- eszméletvesztés! kiáltott valaki
és felbolydultak mind az avatott emberek
később kiderült hogy már ott voltam én
biztos alfától kétes omegányira
másodmagammal a világ peremén.

egy napra mindenki szépen kiöltözött
én meztelenül csüngtem egy forró mell
és a kőhideg Házsongárd között.

Új lakmuszok

letéptek megint egy utcát a vén házak
közötti kockakő varratáról, mint
letűnt fazonú öltöny ócska maradványát -
hogy mikor mit rejtettek a gránitkő gomblyukai
a kis szakadékok vonalnyi öltései
csak régóta eltűnt, öreg szakik tudták,
mert a kis utcák kimentek - úgy látszik -
a divatból - új vonalú rikító sugárutak
praktikuma hőzöng - nagyzol, benzin-szmog
koktél korhű színei világlanak új lakmuszokból.

A Dózsa György utca

a Dózsa György semmitmondó utca
egy nagyvilágvasznon - nem csatolandó
képéhez hangháttér semmilyen weben
(tán a perzselődő hús sercegése -
az ülepé... a combé... térdig - így képzelem)
vagy egy ziláltvörös atyafi átka

de Dózsa György itt már nem lázadoz'
telkét is áttestálta lehiggadt szívvel
őfelségesebb Ferdinánd ex-királyra

Kolozsvár, 2009. június 28.

A Steinway és a többiek

kezdetben volt ő: a Steinway;
nem rövid zongora - pianinó
és nagyanyám - ketten a hátsó szobában,
aztán rendre a többiek;
nekem úgy tűnt nagyon magányosak
meglettek volna szépen külön-külön
időnként azért mégis összeültek...
a szomszéd utcából zilált ősz hajával
a rákos nő mindig eljött - lelke
mint a gránit - vicceket mondott,
nevetett: a fiam megkergült
most valami pártmunkába fogott

a csonka ujjú zongoratanárnő
Chopint játszott - tapsoltuk: virtuóz!
máskor apró terítőket horgolt
büszkén, mert értette a frivolitást
mindig lámpagyújtásig maradt
aztán hazaindult - kissé törődötten
ballagott fel a szűk mellékutcán
sosem nézett vissza - jól tudtuk
otthon őt sem várják - behúzódik
a könyvtárszobába hajnalig virraszt,
míg ölébe ejti Goethét Schillert...

a sváb néni is át-átcsoszogott
örök bánatával: sírt-kacagott, mondta:
Vilikét ott túl lerománozták,
hiába Wilhelm talán hat éve már

és sört kért - karján kék foltok
(a lányom megint a “vinklibe” vágott)
veszem a koffert, világgá megyek
majd meglátják - mi értettük őt,
pedig egyetlen volt aki nem dalolt,
nem zongorázott - egyszerűen ott ült
a szekrény előtt a fal melletti széken
hiányát mégis éreztük később,
mert tényleg elment az elsők között
aztán rendre a többiek —
azóta hűvösebb lett a hátsó szoba

a Steinway is máshoz költözött.

Kolozsvár, 1998. augusztus 16.

Alikirály (*tanvers*)

Ali leginkább király volt -
(akkortájt alvilág nem létezett)
két, vagy négy leánytestvére
hercegnő a kispiaccal szemben,
de lehet, hogy ötön voltak...
egyikük táncdalénekesnő
vagy valami díva:
sejttette szőrös lábán
a szakadt neccharisnya.

Rangjának jogán Alikirály
erőt fitogtatott, rendelkezett
a vén gimnáziumban -
kártyacsatákon adót szedett
birtoka hátsó udvarán;
és persze csak ő nyerhetett
a piculán.

De a hatóság lenézte Alit;
(szerintük nem volt semmi joga)
betuszkolták egy kék autóba -
olyankor aztán nem volt király
csak alulírott M. Aladár.

2010. február 9.

Az üveghalak

kedvenc háziállataim
az üveghalak voltak
tarka csíkozásukban
ott virított egy-egy trópusi gyarmat
súlyuk az óloméval vetekedett;
először dugóhúzó és műanyag lábtörlők
között bukkantam rájuk egy nejlonszoba
szintetikus labirintusában - egy görbe polcon;
később A VAS nevezetű lánc-és csavarboltban is;
a hentesüzlet kirakatában muskátli haldoklott
bent gumiköpeny-szagú
a kor szelleméhez képest illetlenülül vidám
hús-vér legények élcelődtek
ott viszont nem voltak halak
még üveg-ólom halak sem voltak ott

miután kellőképpen hozzám idomultak
és megérttettem velük küldetésük lényegét
idegenbe csempészttem üveg-halaimat;
ott beépítettem őket
különböző komfortú szobák
eltérő stílusú polcaiba
onnan üzengettek nekem rejtjelezve:
hogy például mikor tetőzött a Duna
meg hogy barátom mikor szökött át Ausztriába

Kaszinó

ott omladoz' a sétatér nyugati
szegletén az egyszervolt kaszinó
beleköltöznek lassan a szirének
lesz ám ott alt, szoprán, tremoló.

Király és bürökpohár

Most Mátyás is vastraverzek között -
hitetlenkedve szédül a piactér
valami vergődő, fusera kockák
zátonyra futott roncs-fedélzetén.
Szétszéledtek szemben a kufárok,
csend van, élet utáni, hasadt közöny.
Pedig nemrég még színek égtek
a padok félkörében - már fű sincs -
de sarjadnak harsány, törpe vigécek.

A püspök mellett csengettyűszóra
borízú vért - kegyelmet kortyol a pap -
feje fölé emel egy világmindenséget;
odább egy groteszk ablakszem alatt
párállik az odaképzelt fórum,
elheverednek a semmi színfalak.
A déli oldalon száraz még a vályú,
ha majd megnyílik a világpolgár-évad,
vizet csorgat az aszfaltra lazán
a betonba öntött olcsó ornamentum...

Ariadné, hallom, csődöt jelentett:
hát kiment divatból az irányfonal,
de kelletti magát ingyen is akár
a legendaízű bürökpohár.

2010. március 4-5.

Egy és más december

mint a Nádas-patak medrén a sár:
lomhán lazul egy szürkés partszakasz -
feladott stég? - ha széle beszakad:
csak egy megrongált haszontalan nyár.

kis kartondoboz rajta a város -
két szegény reggel - egy csendes éj,
amelyből - akinek háza sincs -
annak is kihull egy-két karéj.

a díszteremben csuhás barátok
értekeznek áldásos erőkről;
megváltást mesélnek próféta-bölcsen
mária-hangú félszeg leányok.

új lakkot vontak régi padokra,
amelyek nyáron franciaágyak,
(tavalyról átmentett túlélési tárgyak)
eminens idők gubbasztanak bennük.

didergő varjak gyűlnek ilyenkor
forró teára, langyos bablevesre,
folyik a járdán az arcok akvarellje;
egy kiflit is zsebreagyömöszölnek,
osztják a világ kezdetét-végét,
koldulnak puttonyból ütődött narancsot,
lopnak kézügyből lejárt lelki békét.

egy és más december - valami téli folt
lappang, burjánzik még tünetmentesen;
egy év - hátán egy másik - így és ennyi volt.

2009. december 26.

Emlék

az osztályteremben radírgumit osztanak
és olcsó tintát kis kalamárisban,
itt-ott felsejlik egy-egy tiltott golyóstoll...
Isten is bekukkant a kancelláriába.

első képen lenne a hátsó udvar - várom:
bakelithangon szóljon a mókamester,
de közli azonnal a hangosbemondó:
már halott - szénmonoxid - az inkvizitor sem él.
csak egy nagyon sovány nőt látok odább;
türkiz fagylaltot zabál mohón,
bő fekete nadrág rejti rajta a csontot -
ma ilyesmiről szól a napidivat-nóta -
valaki rátülköl, felröhög - idióta.

Lehetőségek

belefutnak a sínek az ócskapiacba
ha megveszed a perui szalmakalapot
hazaviheted eldorádó kincsét
ha megveszed a zöld trapéznadrágot
este twisztelhetsz a fások klubjában
ha megveszed a csipkés szemfedőt
reggel könyöröghetsz a ferenceseknél

Forgatás

amikor kivágódott a Continental
barokk kapuja - (a hatvanas évekbe
ékelődött emlék) és megjelent kivont
karddal a szakadtinges vitéz - valami
szűk halásznadrágot is viselt - bizony

összecsődült a nép, odabenn bajt
vívtak egy ledér várkisasszonyért
most meg itt áll ez rongyosan, igazságosan
ajkán franciás mosoly, szinte ráncatlan;
aláírást is osztogat, párat - zsánmáré
suttojják kábultan, a Kontiból fűszeres
középkorillat terjeng, édeskés huzat
idekinn kaszárnyaszag és milicista
bőröv csípős aromája - csak áll, még
mindig mosolyog - neki már egyre megy
ez a játék - volt kezdet, volt happy-vég...
de hirtelen fekete Volgába vágja magát
a vitézt is elvitték, hát ő sem úszta meg.

Válságtánc

válságtánc-órán drága a tangó
de olcsó a sztepp és az aszfalt-vitus
viaszjárdába bokázom gondjaim nyomát
(hogy holnap ismét bablevest eszem)
ám most egy lányköldökön liheg a szemem -
és alább - titkos Y árnyak - leplezetten
vagy pihés-nyitottan... de aktképzetemre
rátüzelnek a borostás partizán-
szentek - vethetem hát a balrakeresztet
a körülpalánkolt Szent-Mihály megett.

Templomos haikuk

belémköltözött
egy vasárnapi templom
ott marad estig

*

két zsoltár között
remények törmeléke
zuhog a mennyből

*

pópa keresztel
Szent Mihály hajthatatlan
halálra kongat

2010. január 17.

Zöldek

a zöld - mint olyan - párhuzamos
skálán virít a szokványtavasszal -
a nagy transzplantátor műtösöltönye
viszont nyugodtzöld -. chopin-dallamos
házsongárd-gyanús mély árnyalattal.

Házsongárd

Virágvasárnapon a Házsongárdban
lekaszabolt kőőrszemek
hónapok óta minden kárhozatlan...
ébredeznek a lélekismerősök
szunnyadnak még a lelki-ismeretlenek.

Szabók bástyájáig

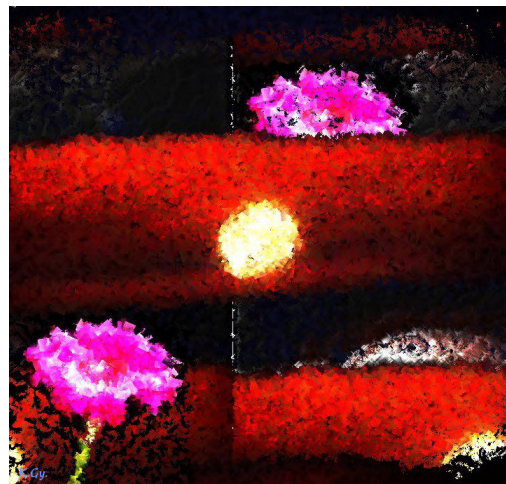
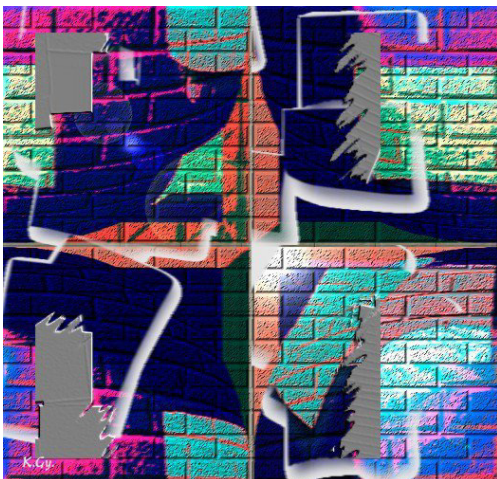
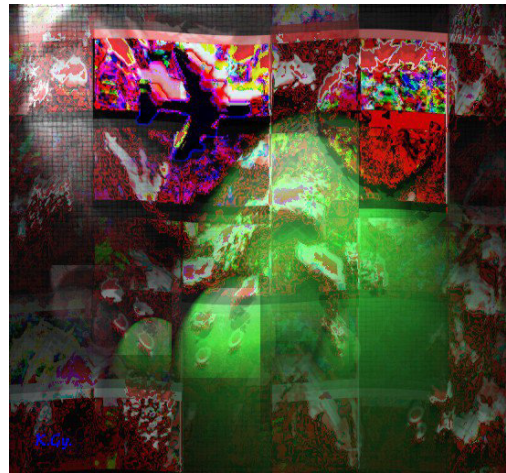
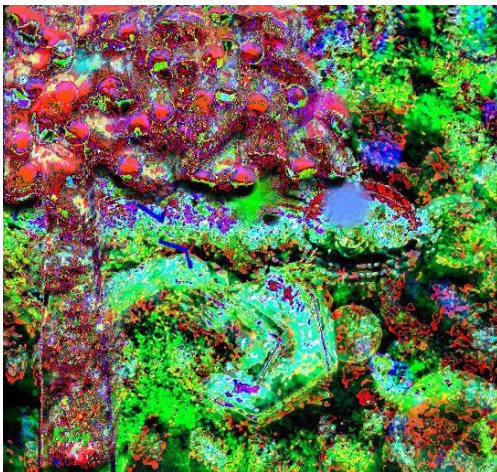
A Szabók bástyájáig csak néhány balkon
és egy fenyő - mondhatni szemmagasságban
érint toronyiránt - farkasszemet nézünk;
ha most ignorálnám a közöttünk nyúló csekély
teret átívelnék mint a fény a felső
fakapuig (a kőlépcsők jóval alattam)
befészkelném magam valami ottfelejtett
puskagolyó apró lakosztályába és igen-
valóban otthonosan leélnék ott még pár
évszázadot komótosan figyelve a várost
lefércelve lassan majdnem szabályos
csonttartozékaimról márványkoponyámról
az immár teljesen zavaró húsfelesleget.

A katedrális fölött

Ott kezdődik nekem a reggel;
nem hiszem azt a hagymakupolát,
nem tudom, miért, a misehang se tetszik
Félútnyira Mátyás - egy másik hitvallás:
gyalog, ennyi az út és a türelem
reggelente, ha fény sincs sehol -
Úgy döntöttem, a fennvaló erre él,
ha tőlem függ, vagy ha csak látszat -
képzelet, önámítás, de van, lennie kell
mégis, mintha valami génekbe ültetett...
nem töröm rajta a fejem - öregszem, hiába -
Itt nem fog sakk-mattot adni az a mester,
Itt nem nyílik meg a nagykapu
szóval itt bizonyosság sem nyílik
végigjáróm az utcáimat,
remélem, megmaradnak ők,
hiszem, hogy túlélek,
hiszem, hogy még vagyok.

2010. július 12.

MESTERSZAKÁCSOK

Újbetyár-kesergő

Ahogy egy kis pénzhez jutok
levágatom a bal lábamat -
minek annyi csont, ízület
ritkulásos, sötét tünet.

Ahogy egy kis pénzhez jutok
lerángatom a néma csengőt,
öntök helyébe bronzharangot,
hadd halljak echte égi hangot -
a régit, ha annyit megér
eladom egy sósperecér'.

Ahogy egy kis pénzhez jutok
fehérre festem a lelkelem,
kórházbarakká kalapálom,
lábadoz' benne pár barát;

Én majd a magasból csodálom
összetákolt betegszobám
szivárványszínű ablakát.

2010. február 24.

Hittérítő

gyapjúsapkát visel
már ősszel - de
nyáron is
a hitet farzsebből osztogatja:
nyomtatott jövőkép
gesztenye héja hull szaglik
fekete ördög süti a sarkon
fehér kötényben

Galambtető

a próféta aki galambokat etet
öt méterre a piactól kettőre
a malomároktól azzal nem számol
hogyan egy tasak kukorica
egyenlő egy félbarna kenyérrel
sok tasak egy használt kabáttal
hogyan háza még dúcnyi sem

Őszi nő

mint az őszi istennője
kabátja öntelten szürke
szoknyája büszkén térdig
szeme nem társalog
mosolya hajthatatlan

Őszi lány

a fehér lakköv fölött
pár ujjnyi barna bőr
valami szélhámos szolárium
őszbecsempészett nyárutánzata

Kókler

jólétét fitogtatja
az ortodox templom előtt
orrnyergén blazírt keresztet vet
egy pogány napszemüveg

Sarki zenész

cipősdobozától
pár oktávnyira
sétáló tízesek

Virágárus

derékből szinte térdig görbed - öreg-
feketében szinte történelmien
két lépésnyire a hajléktalanságtól
háromra egy meseízű boldogságtól
négyre levedli magányos bábáallapotát
és minden köztesség nélkül lepkévé
magasztosul kiröppen a szűk fonott
kosárból körbelibben az aszfaltból
előrobbanó pipacsok között

A kartonember

Rámköszön hajnalban a kartonember -
szekere, mint egy limuzin - akkora;
visszabólintok, mondanám: tél van -
ráfagy a keze, a lelke a rúdra.

Áthúz fölötte egy nyugati járat,
neki idegen, köztes dimenzió;
villanyszemével rákacsint hidegen
(két végcél között mindig ezt csinálja).

Két végcél között a kartonember
megszületik párszor, családot temet,
felszed egy csikket rutinból... rágyújt -
szétroppantaná az óriás szekeret.

2010. január 18.

Sekrestyés

sötét öltönybe bújtatott hittel
jött át a téren szocialista
gumipertlis nyakkendőjén
tíz éve ugyanaz a gyári bog
szuszogva várta reggelente
az asztmásan hörgő templomtorok -
a tikkasztó tömjénes gótika
elnyelte gyorsan talán már útközben
aztán kiszállt mint időgépből
a sekrestye díszes hűvösébe
tett-vett kelyheket talárokat
míg végül rámeredt a naprakész
üvegre - belőle a szent bor Istenem
hiányzott... hiányzott... hiányzott

Papjóska vallomása

(rendőrségi jegyzőkönyvből)

amikor papjóska megölte az anyját -
másodikban - elnéző volt a halál,
mint szokása szerint a kiskorúakkal;
különben köztudott hogy az elmúlás
toleranciaszintje csaknem százszázalékos
a virtuális gyilkosságok esetében;
aztán meg papjóska nyilván szerette
anatómiailag szinte kifogástalan szerkezetű
anyját - de könnyű volt akkor párhuzamot vonni
a tűrőképességét meghaladó első óra és
egy szülő halála között, így aztán: - legurult az ágyról
és vége volt - mondta bohócgörbületű szájjal
s a szemét dörzsölgette paraszt-bánatosan;
ámde hirtelen: - anyád keresett - vár a tanáriban -
dörrent rá a megsemmisítő bizonyíték,
mire papjóska persze megtört és zokogva
semmisnek nyilvánította korábbi vallomását.

Sóhajtott néró

hamupipőke enyhén misztikus volt
hófehérke hét kis latorral enyelgett
juliskáéknál már észlelhető a szándékosság
ámde sehol egy helyszínelés egy bűnvádi
eljárás - a gonosz mostohák perverz
hajlamain sem tűnődtek el soha
a lélekgyógyászok; aztán lám odáig
fajul a helyzet hogy a naiv piroskát
átveri egy gerontofil ordas; lesz is ám
lövöldözés egy csomó abszurd halál
pedig mindez megelőzhető lett volna
pár szép szóval csoportterápiával

- de hát a legszebb mesék magva a tragikum -
sóhajtott néró aztán felgyújtotta
az első keze ügyébe eső várost

Róráté

húsz perce állok a hideg kövön
ritkaszövésű, molyette lélekkel
mellettem egy natúrszínű Antal
odább Mária - szelíd mosolya kék

olcsó kis vezeklés - fázik a talpam
szemben Krisztus izzad - vért izzad Krisztus
a ministránsfiú fejbúbja kopasz
számonkérően néz: kis Torquemada
de hátulnézetből kedves pszichiáter

Az utcatörpe

az utcatörpe
hajnalban angolul beszél
de beszél bármilyen más nyelven
így december közepén

az utcatörpe
spórolt anyagból készült
kis befektetéssel
de szavatossága végtelen
még ebben a zimankóban is

az utcatörpe
retteg a város hevétől
egy jégtáskában jól ellenne
nem érdeklik a teadélutánok
áthibernálna pár üveg töményen
öreg utcalányok bomolnak érte

2009. december 20.

Fehér lány zöldben

ott állt a fehér lány - megállt reggelente
a zöld ág szétzilált téglalapja előtt
mindig magasabbról nézett alá mert
minden reggelrel süppedtem valamennyit;
a zöldszemű cigánylányra emlékeztetett
aki egyszer leült mellém a sétatéren
és aranykeretű sorsot nyomott a markomba
drágán mert a megrendelt életnek ára van;
de ez a lány nem volt színes nem ígért semmit
sem jót sem rosszat a jövőre célzást se tett
- ugye nincs barátod...- kockáztattam meg egyszer
sós cseppeket ejtett a gyűrött zöld pázsitra
imádtam gyöngyöző homlokát tanácstalanságát
ahogy mint partratévedt kis sellő babrált
matatott bizonytalanul vénák aorták között

Létravég

Másnak íróasztala van
én meg egy létra fokáról
üvegfalra festek —
ha eszembe jut írni
vagy lehull a gondolat
vagy megbillen a létra
és leesek én.

2010. január 27.

József Attila

A sín pár súlypontjában párhuzamtiszta
eszmélet - hullamereven csendrekészen
vedli bőrét a láz, lágy testét felissza
felhörpinti egy szemvillanásnyi résen
míg magát keresi egy jobb nemzedékben
rőt barna freskó talpfára feszített
fehérizzású lelkiismeretében.

Kínai nő

arca pagoda
teste hullámzó rizsföld
halk lüktetése
büszke-lemondó
hovatartozás

arca bambuszkalitka
teste szomorú madár
elfojtott termékenység
öreg hagyomány

arca egyensúly
teste pendülő húr
két folyó harmóniája

lesik - csalogatják
új indigóvárosok
lelke foszlányain
alkudoznak már
kis sehollétek

2010. február 17.

Mesterszakácsok

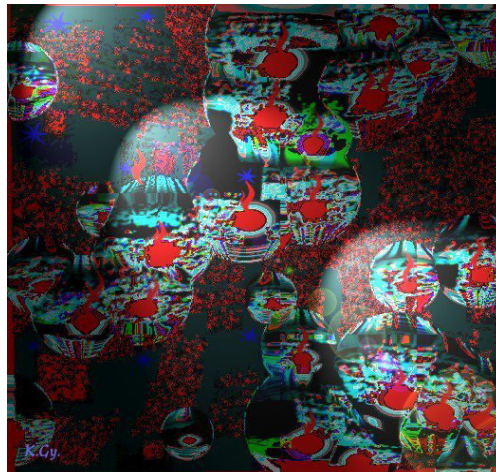
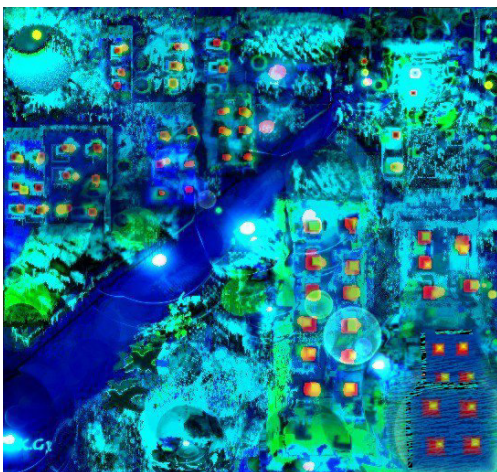
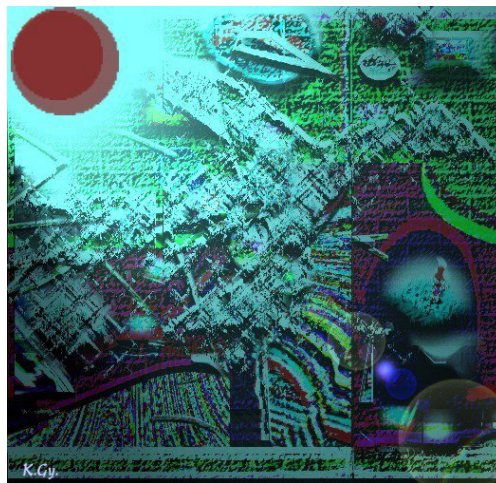
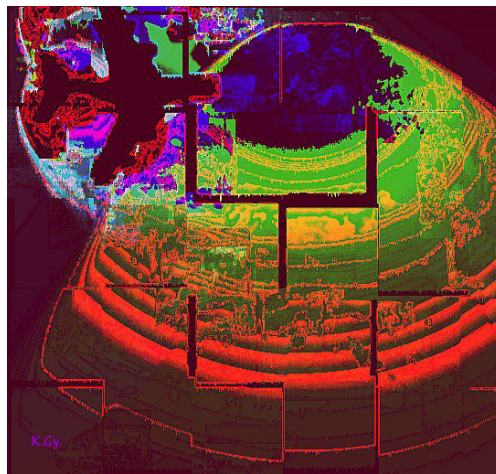
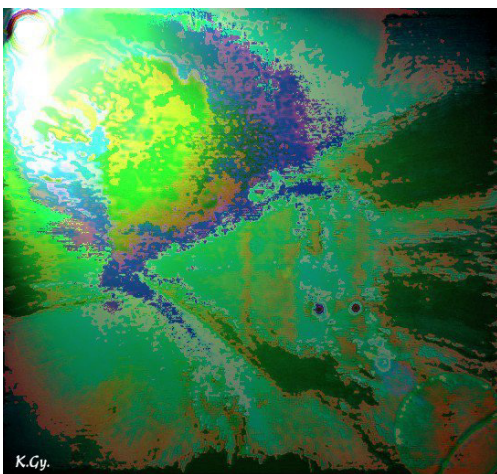
zabkását fújnak a mesterszakácsok
a konyhavilág egy húson pendül
hímet hámoznak lágytojás tükrében
ki belekóstol táncra szenderül
jó a recept - a könyv szerint - de kétes
készül-e hulláslisztből a teremtés hevében
szinkronlépésre purgatóriumi rétes

Műtősök

a tejüveg mögött fagyasztott-fehér
fémezőrej - titkos villanásai
a belső formabontásoknak;
lassan működő önvilágokban,
nedvek medrén, csatornáiban,
elfolyó órák kattogására
épített hibás szerkezetekben,
furcsa dioptriák nagyításában;

kis élet-halálók határvonalán
állnak a fényben zöld-idegenen,
időt detonálnak, felsöprik üledékét,
lélegeztetőre kapcsolt
örök átmenetben.

ÖSVÉNYSZAVAK

Átszíri az ember

átszíri - ugyancsak
átszíri az ember
a mondanivalót;
ha kérdezi -
ha többször kérdezi
a rejtett arcú
társalgópartner:
ez vagy az a sor
miért szomorú -
füstöt szív mélyen
tüdőre - kifújja
mint szappanbuborékot -
- élünk így is
felel röviden...
értelmezze majd

2009. december 27.

A déli irányvonal

a déli irányvonal
északi célba fut
eldöcög mellette
a vén Európa -
tágul a vasösvény
s a forró Balkán
tolakszik kínál
koszt törökvécét
tinédzserlélekbe
parancsolt kéjeket

és van bennebb
egy régi utcafront
századeleji
patyomkin-falakkal
árnyékán csalódott
koravén koboldok
álmokat váltanak
tömény kábulatra

látomást céloz
vénába tép a tű
felszippank kivetett
csatornasorsot
visszaköp rőtarna
nektárcseppeket -
hastáncot lejt villant
bizánci lakkreményt

egy öreg szerelvény
tesped a síneken
mellőz célt határidőt -
egyszer csak unottan
nyugatra moccan
közben a padokról
eltűnik minden
pár magyar mondat
rozsdás regáti gőg

2010. március 30.

Kenyérgörcs

a kenyérgörcsben vonagló tenyér
rongyosra kotorja a tágas zsebet;
születésről, temetésekről
ilyen időkben szó sem lehet.

A feladó

Született talán háromszor,
mint a népmesehősök -
barna hiszékenységét harmincháromszor
verte el rajta a rendbontó matyi -
a lúdas mégis mindig ő volt...

Világra gurult, mint dobókocka,
nem hallott népdalt, tanmesét,
felnőtt majdnem, mert úgy rendeződött,
hogy ő lett a kihúzott tétel:
játék, közhasznú szerszám - halott
ólomhuszár a gyerekszobában —
szögesdrót-vétkek hazajáró lelke
karmolta, húzta vékony grabancát,
ásott álmába taposóaknát —
(sehol egy szabálytalan, művészi kontúr,
egy rendhagyó, ártatlan görbület) -
láncos eb leste, védte volna vérét
a várossá züllött, veszett faluvégen.

Kaszát-kapát-vasvillát forgattak arra
jancsik-juliskák - üvegszájat nyaltak,
ittak híg lőrét - sokat - faltak szalonnát.
Mezítláb mászott hegyre, csüngött holdkaréjon
annyi fehérfégyver fekete lelke közt;
hány divatjamúlt természetes halál
nem-tudni-mi-okból kérdése porlad ott,
a kétes tisztaságú fenegyerek-telken...

Szoruló torok hörgése - rémálom:
sújtólég huzata csapja meg, szénpor
fojtja - bányavidékek sötét szelleme,
lángot fogó dinamitmarka nyúl be
a földbe, robbant magának fészket —
az agy sáncaiban se békehimnusz,
se hétfejű sárkány: megváltó hőstettek
észérvei, magasztos motívumai... semmi.

Hagyta hát a teremtés öntelt színeit,
hagyta hervadni őket fekete tisztásokon
szürkén, monoton mindegypofával;
máskéle hajnalok ideje letűnt,
mint esély, mint mentség... mint avas barátság.
Hátat fordított akkor a napnak,
rányalintott a sárgás borítékra,
megcímezte, feladta magát —
sercintett mennyboltra tökmaghéjat,
holnemvolt, nyálas csillaghulladékot.

2010. április 27.

A génhibás almafa

a génhibás almafa
elfelejtette a virágzást
viszont megtanult járni
repülni - hegyeket mászott
majd úrképeket készített
a gyilkos ózonlyukakról;
szabadidejében
ördögöt úzött és
lelkitanácsot adott
a tanácstalan madaraknak;
haikukat is írt
egy almafa halott virágairól -
éjjel - ha rosszat álmodott
megfojtott egy-két utcalányt

Nem maradt senki

senki sem maradt ebben a házban
bár átjártak itt mindenféle népek;
csak kiskorú lányok pelyhes ölére
fészkeltek holmi olasz vigécek

A közlekedő edény

Megint döcögnek, hóbörögnek,
valami változás megint késik -
vagy elment már a lassuló gyors,
vagy megállt, ami szeretetreméltó.

Eszembe jut az akasztott bakfis -
Húsz centit nőtt - ennyire egyszerű;
Statisztikailag így reagál a test
egy szarvashibányi erőszaktevésre.

Betájolom az örület fókuszát -
tudom a szabályt: kiköveteli
napra beosztott, rendelt hozsannáit
a legtébolyultabb intervallum is.

A közlekedő edény: az, ami örök -
Már a Szentírásban letette a garast.
Kár volt Istennek bábát játszani,
vétek volt elvágni a köldökzsinórt:
Mert a mesterkéeltség kora változatlan,
mert az emészthetőség foka végtelen...

2010. június 28.

Ferde évek gravitációja

ha talán csak ennyi volna: pár közömbös
évtized (amennyi azért még beleférne
az elviselhetőség ketrecébe)

ámde a jól fizetett új udvari piktorok
csak napot és kék eget festenek
vajon mennyi vigaszt nyújthat
egy mesés napfelkelte a hajótöröttnek?

vagy helyezd magad a száműzött
kivetettségébe - noha megeshet,
hogya leírt szó (netán egy elégia) visszahoz
néha egy-két tetszhalott lelket.

ha talán csak a semmittevés lenne...
(a tunyaság magvából mi egyéb csírázhat?)
de a bárkit bármi áron átverés kéje
ez van arcátlan közönnyel benne
s a hegycsúcsról gőgösen leintő zeuszkodás
begyakorolt (és immár megtapsolt) kényszere.

no meg a kisajátított, olcsó Krisztus-malaszt
mert motiválni kell mégis az újistenek
követőit, ha már a lelkiismeret is hallgat.
(kövess engem és mondd, hogy imádsz, paraszt!)

megnőttek nagyon a napok, a ferde évek
gravitációja meggörnyeszi még a legkitartóbb
gerincet is - reggelente az ódon órára nézek
(gyakran megáll) lám, a hiábavalóság maró sava
még a tárgyakat is kikezdi előbb-utóbb.

ugyan kinek kellene ezek a selejtidők?
ki nem üszkösödik lassan? Oh, boldog rothadás!
kit nem lök röhögve utcára, kórházba, gödörbe
a törvénybe foglalt, parafált tudathasadás?

esteledvén az éj zugaiból ugyanaz a
holnap leselkedik ugrásra készen
megint és megint és megint... mit tehetsz,
nehogy elszenderedj és légy mindig résen...

(cselekedhetsz-e még legjobb belátásod szerint?)

ha keressük egymást, mindenütt találunk
párezer hontalant - felmehetnénk a Golgotára
tisztá kint tanulni... ne jöjjön senki utánunk!

Frontátvonulás

Ha átköltöznék egy keleti frontra
cirill betűkkel írhatnék latin
nekrológot, vagy példabeszédet.
(Törném a fejem, ha volna min -
példának okáért: mikor lehet
történelmileg i-t tenni a pontra?)

Rögeszmés szeszély ez? Tán buggyant kényszer,
mesterkéletlen hős-szelekció?
Mennyi furfangot, cselszövést takar
a keresztkérdés: kinek mi jó?
hát az égi törvényszék mit akar?
(római fórumról pusmog a fészker.)

A tudósító is szitává löve —
hogyan rögzíthet hangokat, képet
kuriózumnak - öntelt csatákról?
(a képlet s a képzelet téved,
a mese csak csordogál magától,
míg kitart az ózon - eppur si muove!)

2010. április 14.

Gordiusz éjjeli csomója

ha most megtalálnám valahogy a módját
hogyan kell szemszűrő sötétségben
hogyan kell fülsértő csend-ízű térben
megoldani gordiusz legújabb csomóját -
na nem az agy-diktálta klasszikus logikával
nem egyetlen gondolat diktátor-parancsolatával
hanem mondjuk lépkedve testeden, óvatosan
araszolva öntudatlanságodon, mint a hangya
míg meglazulnak a béklyó-gondolatok
míg megadja magát a történelmi kötél
és leájul lazán álmatlanságom mellé
mint kényszerzubzony a kényszerkábulatról

hús szúnyog üldöz folyton - hús gladiátor,
valami félálom volt - súlytalan öntöttvas-nyitánya
a roppanó hajnalnak - (megrepedt vas-radiátor?)
kábult vagyok az ébredő test félhalott-szagától

Bús asztali tangó

Egy asztal tömény,
egy teríték kolbász babbal -
szánkózik zsíros tálcán
az állami gondviselés;
irigy kis családok,
kopott asztaltársak,
magány-társulatok.

Olcsó fehér gyertyát
hoz be a főnök,
fej mögé ragasztja:
kell egy kis ellenpont
a fekete fejkendőnek,
rajta a makacs
erdőfeleki bognak,
amely ugye nem engedi
leesni a parasztasszony állát,
azt a meglazult kapcsot
nem hagyja magára
legalább.

Vannak nagyobb bajok -
mondja szeszrekedten
a törzsvendég - börtönviselt:
kemény puliszka volt és árpakása -
elmúlt - az előbb még kolbászt evett;
jó ez a gyenge fény...
csak egyenek nyugodtan,
csak ki ne húljön,
csak rosszabb ne legyen.

2010. január 9.

Bárány kalasnyikovval

Várnak topogva sorukra
a nemlét bejáratánál,
az áldozat előterében,
állnak fegyelmezetten -
sokan és számolatlanul —
ünnepet mímelnék a békeidők.

Pedig kiszüremlik a gyereksírás,
kampón rángó testek ritmusára
herseg a szakadó bőr, tátog
a csempére merevedett folt:
ásító pecsét a halál öltönyén.

Magyarok ezek? Örmények? Zsidók?
Miféle balsorsú népség?
Hogy ilyen megadók -
Hogy ilyen feladók -
Hogy ilyen élettagadók?!

Legalább egyik - mondjuk a fekete -
állna már ki a sorból,
amikor félrenéz a hóhér -
Legalább az a különc,
az a kitagadott,
a lázadó láncszem - pattanna el
és rántana végre elő
egy csőre töltött kalasnyikovot.

2010. március 16.

Fájdalomkisasszony telke

A csíkos füzetlap sem hoz össze semmit.
Hazaterelem a memorizált nyájat,
Leszakad útközben egy vadrózsa a rácsról...
Lóvátett - süti rám a foghíjas részvét;
A műterem aztán oszlásnak indul.
Híg árnyat vet a hajnal - ha kedve tartja;
Hasad egy arasznyi eszmélés mögött -
Proli csavargat plasztik egérgépet
Bóvli piaczene nyekereg belőle...
Leparolázok egy bokorlakóval
Hozzám nő blazírt, kiégett arca -
Kvartett-szöveg szól egy központi padon,
Varjú száll alá: fájdalomkisasszony.
Vajon ki sejti a szárnyak konfliktusát?
Mettől lebegés, meddig tűréshatár?
Nézem a megjátszott ál-úri tényállást:
Viadal nem lesz itt - gladiátor-vért sem
Szürcsöl magába a mostoha porond.

Harangszóra nyit kaput a házmester,
Harsányan bezúdul egy eltévedt újszent -
Betántorog egy szociális bolond.

2010. június 19.

Álomnyi kicsengetés

már este beléptem egy tanteremnyi
hegedűtokba - ünnepet jósolt a hangulat -
mire Balassi tanár úr is megérkezett:
gyerekek, mi lehet ez széles föld felett...?
nem tudta senki és a Gaudeámusz
már vitte elől a székelymintás batyut -
nosz hábéé biit hú ú musz. - - - slussz.

Gyilkolj meg tavasszal

Gyilkolj meg tavasszal
és tied lehet a birodalmam!
Tedd csak meg jó szívvel,
nem faggat senki: hogy' lehet
alkonyatkor is szomjazni a vért,
megtapsolni a körmönfont kín
koreografált színjátékait.

Beteg függőség? Láz? Szenvedély?
hogy, bár otthon családok várnak
talán még asztalhoz sem ültök,
míg nem szippantottatok hideg
verítéket, vérszagot, hullabúzt.
Miért van az, hogy az utak vonalán
korhadó cölöpök sötét sora vonul,
vet bizarr árnyékot az éledő mezőre?

Lám, akadt mindig, aki elvállalta
a megfeszítés perverz rítusát -
a halál munkások, buzgó mérnökök
úgy kalkulálták precíz rutinnal,
hová csapódjon be a fekete szeg,
mekkora súlyt bír el a csukló,
hogy, mint gombostűn hatalmas lepke
ott feszüljön földtől égis a test
kitárulkozva a négy égtáj felé.

Ilyen sorstételt kiszámolni,
végigvezetni két végpont között...

miféle isteni mértan ez?
És mit rejtenek az elrendelt idő
mozaikkockái? Hol a széthullott hatalmak
amforateste, a pár másodpercnnyi múlt?
Köntöst szaggat ma száz példa, tanulság,
tavaszonként mégis, újra meg újra
szemet huny, kezeit mossza a világ.

2010. április 1.

Házszentelés

Mindig ketten jönnek. Ketten,
mert úgy szebb, mert úgy hitelesebb;
ünnepélyesek, mint a szentek,
és mint a próféták: koravének;
- Ezt a csillogó várost sem nekik találták
ki - mondanák vagányosan a háromkirályok...
Isten még hátrább házal valahol; - Fogadják-e? -
kérdik szerényen a komoly kamaszok.

- Fogadjuk - szólunk - persze... hogyan
(hisz' sejtettük már a jelek szerint)

Mert ugye ideje volt leporolni a bútorokat,
fiókba rejteni a playboy-naptárt,
meggyújtani a nemzeti színű gyertyát
és egy hiszekegynyű időre elaltatni
örökbefogadott kísértéseinket.

Mintha-Ősz

mintha-ősz; déja vú vinilinblézerben
áthat rajta még egy haszontalan zsáner:
kislányok cigányos reklámöltözetben

a világ talpa lassan a földet éri
és mégis mintha zuhanna tovább
egy felhő már első magzatát vetéli

Rigor mortis

(1)

hideg arcba
időzített
fehér mosoly

fehér időbe
satírozott
hideg mosoly

(2)

cserzett ujjak
csapdájában
vergődő
fűcsomó

(3)

térd alatt
a láb görbületében
elmetszett lépés-
a szándék mozdulatlan
árnyéka

(4)

utolsó kép a retinán
vagy első emlék
az időtlenség
fénymásolata

Halk apokalipszis

Ez nem a pokol: valami több —
Fehér madarak szédülnek a kútba,
Ott pihegnek a szikkadt mederben,
Ellensúlyoznak egy fekete pontot.

A kőkáván megpihen az Isten -
Ahova lenézel: akár a hó,
Akár a szárnyak jégvirágai -
Igent bólint a halk illúzió.

Ahogy lassan elapad a táj,
Ahogy szinte naponta csökken,
Úgy szaporodik egy szomszéd időben
Az árnyéktalan patyolathalál.

2010. június 24.

Hasonmás kontinens

Ahol lehámlik a keleti indulat,
elnéző fölénnyel mosolyog
egy hasonmás kontinens;
a csillagszóró sem emlékeztet ott
ostromlott cári palotára.

Ahol a parancsok visszavonultak,
nem húz a versenyló ágyútalpat,
még szénásszekeret sem húz a ló
ott - a szavak semleges pólusain,
a népszerűtlen, blazirt ég alatt.

Néhol egy izlandi lávaugar,
skandináv pasztellhangulat -
micsoda rideg melankólia...
mélyhűtött jólét, otthon-illúzió:
egy gejzír, egy rőzseláng,
fölötte bogrács... a fonóban reggelig
összeáll Hargita köldökzsínórja.

2010. április 20.

Hegedűtok

a hegedűtok nekem az álmok háza -
nem tudni mi rejtőzik benne - kábszer
röpcédula, kalasnyikov, sőt egyszer
arra is gondoltam: előfordulhat,
hogy egy másik kicsi hegedűtok,
benn egy még kisebb hegedűvel.

Tudják a vadak

tudják a vadak az ösztön receptjét
hogy' fortyog a massa az állati üstben
hogy' vág az agyar az áldozati húsba
hogy' falja a hím a nőstény szagát
és hogy' dönti le a biztos félhalálba

csak a messzi fa odvában lakó angyalok
s a méztündér sejti hogy naponta egyszer
egy-két órára gombszemű plüssmackó vagyok

Hollók

lomha lángoszlop vonul keletről reggelente
fekete futótűz, sötét ígézet visszfénye
hajnali faltjait eltakarja az égnek
színek üszke hull szárnyaló ütemére
de aztán hirtelen megül, apró gyertyákat gyújt
a dróteleken, háztetők szépia-kontúrjain
horgonyt vet mint a halál amikor kiköt
az ódon sírkert mólóinál, majd estetájt
visszafordul a széllel, ismét keletre száll
új ritmusokat dobol a fakuló fénybe
bölcsője ring egy régi mesében

aranytollból a fészke...

Utolsó kenetem

keresztet rajzol a pap és elmegy
vele egy magasztos alkalom
múltam percekre vetített mását
nem látom már de hallom
még a kéz végső Szentlélek -
Istennek - suhanását.

Isten ha begyűjt

isten ha begyűjt a szénakazalba
három lótolvaj röppen fel az égre
otromba lábnyomot karcol a kékre
disznóbőr bakancsuk fekete talpa

kalandfilm-hősök olívzöld mesterek
balhéznak nyitnak meg dugult csapokat
kevernek ördögös vércsoportokat
tust húznak mély szinkópás szívverések

ha vizet kérek csókot ad egy szajha
és villogtatja hibátlan gyöngy-fogát -
sunyi lázálomban hazug szűzleány;

visszahúzódnék a szénakazalba
de tudom hogy isten újra begyűjt - hát
elsomfordálok mint tetten ért zsvány

Kolozsvár, 2009. XI.16.

Kábulat

A templomtornyok és általában a
húsz méternél nyúlánkabb épületek
enyhén balra dőlnek - mintha önnön
szívpitvaruk nyugalmaiba hullva -
csak az alacsony növésű házak feszülnek
még csökkent törpeigényű gerinceiken
Valami miniatűr függőlegességben.
Krisztusra ütő vörös kábulat ez,
kilátástalan ecetes kóma,
amíg a bordákon átüt a szív vergődése,
amíg észlelhető a gravitáció átka,
az izmokra kapaszkodó rög szolga-húsége

manapság nem váltunk meg világokat
és nem küldünk latrokat a mennybe,
mert nem logikus és nem kifizetődő
az agyunkra furcsa egyenruhát varrtak -
elmerülünk hát a lappangó tünet
kábulatában és vicsorgunk kiégett
parlagokon szénásszekérről lehullott
rozsdáette gereblyefogakkal.

Keresztek

keresztek égen földön
templomkupolán sekrestyében
akasztandó nyakamban
kereszt mindenütt
tízparancsolatban
húsz-harminc lehetne
enyhén elnézően
vétkeimben kereszt
feszülök naponta rajta
keresztből tűz
keresztből víz
föld levegő
kereszt az élet
a közhely
visszük engedelmesen
csak néha lázadunk
látogat kedvéért
olyankor kétes a keresztút
meneküléskor soha
de nem — még nem adom fel
mennyyivel tartozom?

2010. június 7.

Legyen pesszimizmus!

Legyen pesszimizmus: és lőn - hideg
tenyér, álmatlan, borostás adat -
tizenhat sorba kelesztett kenyér...
lőn anyaföld, részeg luxuskurva
rikácsolás a kocsmasztal alatt -
lőn alkuvás, hitel, hitegetés,
védelmi pénz egy zálog-holnapért,
sápadt primőr-nap sunyi görbetükre:
ravaszul vigyorgó elnöki plakát —
Ne szeresd tovább, hagyd ezt a hazát
Isten! - gyűjtsd meg a kanócot!
gondviselésed hagyd a ruhatárban,
élvezd a prömiert, a díszelőadást:
lőn vastaps, utcasors, tragikomédia -
ördög-csürhe lőn, táncol fel a mennybe,
az égből száz angyal veti le magát.

2010. május 9.

Másképp hí a haza

Csak állt a sarkon, öreg volt, szögletes,
mint repedt stukkó - gondoltam leverten;
sárgaréz bizsu, bővli csillogású,
rikító kacat egy fonnyadó mellen.

Elkapta röptében a tekintetem:

- Akarsz? - simult rám a típusszöveg.
- Persze hogy - hőzöngtem vissza flegmán -
Hisz' régi vágyam egy kecses szörnyeteg.

Nem válaszolt... ma minden pénzre megy.

Ennyit ne tudna egy dörzsölt vagány?

- Találkozunk a melegedőben,
mert egy csónakban evezünk, madám,
és együtt futunk zátonyra, naccsád!
Elmosolyodott: - ma olcsó vagyok...
mennyit fizetsz, hogy legyek a hazád?

2010. március 13.

Tízesreébredés

Valami elvárt, rossz beidegződés,
ittrekedt elvtársi zajongás a téren;
egy újabb játék magnézium-lángján
fel-felröppenő, elpukkanó órák;
részeg buzgalom, tízesreébredés.
Csak néhány régi szándék hasal még lesben
senkiföldjén, egy magasles célkörében —
pedig nincs már tétje a szökésnek,
se ellenértéke így, tiltások nélkül:
az egész világ csak kilincsre zárva.
(alszik a Fertő-tó romantikája...)
A Mester mégsem sétál a leprások között,
a háborgó tengert sem nyitja meg középen —

De mégis: kik állnak a befutó mögött?
és ki üli meg a fiatal kancát?
— Ha már az öreg megunta, megszökött...

2010. január 1.

Történt a TÉREN

az a dallam úgy szállt a füledt TÉREN
át mint egy átok - a kurva kezében
olcsó palack - szemén vérekes csömör
kezdte egy zagyva pohárköszöntővel
majd ráhányt a vizeletszagú padra
végül kirabolta a vérmes öreget

miért penderült ki a jobb szélső sávra? ...
a szélvédőn megcsúfolt barna lepkék -
miért áll újra négykézláb a járdán
lihegve? - fekete gazellák szökellnek
az égnek - feslett múltú ravasz angyalok
inal közöttük csorgó nyálú hímnek
álcázott végzete elől - zuhognak rá a csillagok

Tételek repülés előtt és közben

Feldobja szemernyi magántulajdonát,
ki bort, sört, ki zsíroskenyeret.
Van, aki mondjuk szüzességével garantál,
ha aznap éppen arról szól a tétel.
Amikor önzetlenségből doktorálsz,
számít-e akkor az adott téma?
Gyomorbad, hányinger,
agyzavar, altest...
mindenkinek valami esedékes cetli.
Kihúzza, felel majd érte,
felel majd mások helyett is,
vagy elhallgatja éppen...
így megy ez: fölényesen,
kiszámítható, tollvonásnyi szinten.

Közismert hangon szól be a telefon - mintha
reggeledne már - olyanok a színek.
Ott közeledik csigalassan
az a gép... tudod, éppen az ég alatt;
ahol felkel a nap, ott él, mint köztesgazda,
vagy csupán szörfözik - ki hogyan látja.
Ezüst latex-teste hatalmas lehet,
de bombát ilyenkor nem hint - közömbös -
csak utast szállít. Így mondják, egyszerűen...
csak utast szállít ő, keletről nyugatra.
Csaknem toronyiránt menetel velük
vándorbot, hamubasült pogácsa nélkül,
plasztiktálcán kínál felüdülést,
szenzoron játszik kártyaszázadot:

huszonegyest és egyebeket is,
melyekben kettő a valószínűség.
De azért nem beszél kockázatokról,
pánikot sem kelt — nem az a dolga;
amint már mondtam: utast szállít az égen -
kényelmesen, kegyelmezetten.

2010. június 29.

Tűzfal

hej, ha a tűzfal nem lenne meddő
hány vakablak születne belőle...

Tavaszi ebéd

Régi menü:

Friss tavaszt tálal az ég;
kamrát retusál, konyhát mázol -
kijár ez az évi jutalék, mert
bár tele a pokol s a börtön,
kagylófényű manikűr nagyzol
a nőies miniszteri körmön.

Majdnem-csend:

Csak egy-egy monológ,
hogy mit, miért kéne...
csak néhány olcsó szentbeszéd,
hogy mi az a sok, mi a kevés:
a semmi szalonképes énje -
kézlegyintésnyi jövőtemetés.

Szerény ebéd:

Csupán egy sovány körítés -
Ma főfogás a zamatos mámor,
hozzá vagy tíz félkész emelet -
bálterem nyílik a magasban és
keringődallamra táncol a mélybe
egy hitelképtelen, véres hússzelet.

2010. március 26.

Trianon

még meg sem szólalt háromszor a kakas
kidobolták: kinek mi haszna-kára,
ki lesz bíró, ki elsőrendű vádlott,
hej, gyülekeztek a dús lakomára.

még meg sem szólalt háromszor a kakas
s már hálapénz csörrent, apadó testen
döglegyek tojása, uzsorakamatra
vásárolt érdem a célegyenesben.

Kisodródott

két pont között relatív téridőben
vízálmú aszfalt forró tevehátán
gyaloghintóban hindu térítőben
holtvágányon egycentes szajha ágyán

sirálynaszban a szellős Dunaparton
jégbefagyva egy michigani tóban
kék neonfényben egy unt utcasarkon
omló toronyba szorult felvonóban

kiltben csadorban selyemkimonóban
papi talárban egy gót sekrestyében
sunyi golyóként egy jól célzott szóban
világudvaron egy vélt nemzet-közben

márkás szerelésben nyakig a szarban-
bocsánat de ezt éppen így akartam
(rövid szó roncsa a hajtűkanyarban)

A csíkos udvar

az udvaron amelynek csíkozása
nem feltétlenül zebrát takar
rendszerint némák a kutyák
nagyritkán rávakognak a napra
és csak holdtöltekor
harapnak jóbarátot;
az idomított kutyák
felsöprögetik
a bokrok leradírozott tollait -
ahol az időnek
nincsenek adatai
csak agyara van a télnek -
adott esetben szétmarcangolja
a díszmadarakat

Kampány

mostanában meg-megjelennek
pedig már tünedeznek a szúnyogok
nem szeretik a lesújtó magányt
csak a magasztos szavakat szeretik
önbizalmuk a nagy számok törvénye szerint
nő - elárasztja a sorstalan falvakat
olajlámpások ígéreknek örök fényt - riadtan
elhúzódik a szénásszekér ahol elvonulnak

Sorsdarab

mint az a kolozsvári hegedűművész
aki Cincinnatiban biztosítást árul
és szájpadrólására görbülő nyelvvel
telefonálja a régi magyar L-t
úgy ferdült ötven év hátramenetben

mert a lélek halhatatlanságához
már csak a tér görbülete
viszonyulhat esetlenebbül

Valami India

kihívóan bordázott kutyák
előléptetett barmok robogók
aszfaltvánkoston nyugvó páriák
tarka hónaljúbúz arrább a szent
folyó kávészín' lötytyét
szürcsölő jóltáplált maharadzsák

Zuhanás

a korlát műanyag kabátujjából
alámutató függőleges szigor
egyszer elmosódik - fordított
törtvonalat von a büntethetetlen
késői hazatérés alá - a magasban
víz-gázvezetékek tapinthatósága -
egyensúlyát izzadt tenyerén tartva
tekint mint nyitott ajtóra - a mélybe -
most már nem tudni: fentről zuhant-e
az égre vagy letről emelkedett

Minek aludni

Két óra tizenharc. Pont.
Korán, de kinek is...
Mert az a hír, mondjuk,
Hogy mennyit ér ma a font,
Hogy hajléktalanná lett
Egy volt élsportoló... van ilyen -
Mi végre született?
Úgysem lesz belőle altatódal,
De fel sem ébred tőle senki.
Csak viselte a jövőt. Ennyi.
Tehát akkor hol is tartunk?
Kiterül-e, vagy görcsbe,
Ököllé duzzad a markunk?
Vagy ha semmi, hát akkor
Minek is aludni annyit?
Két óra huszonkettő. Pont.
Aludni kéne aszongya.
Na ja... újmagyarosan.
Égre mutat a középső ujja.
Nincs hozzászólás.
Ami volt, elrohan.
Disznó évek - ganajtúrás.
Rozsdás rugóimon
Bütykölget szomszéd órás
Halott lakatos.
Nincs hozzászólás.
Köszönöm a tapsot.

Míg megjelennek

Hogy ott, vagy itt - aligha mindegy,
hogy aszfaltút, sánc, hogy öreg haraszt,
hogy ki hever alattad - feletted
milyen madarak merre húznak,
hogy késlelteted, vagy fordítva
ínyencségeid árnyékolt hatását...

Hol ott, hol itt - úgy tűnik mindegy:
hány térítetlen számla, kifogás,
hogy mettől s miért költöznek folyton -
kihull az agy törésvonalából
egy-egy fametszet, templomkapu...

Ikárosz hányszor átkozza el magát,
míg végre megjelennek az angyalok...

Ösvényszavak

(inkább gyerekeknek)

ösvényszavakból kevés maradt
gyerekek mert az ösvényszavak
nem szeretik sem a sebességet
sem a világvárosi tülekedést
ezért soha nem látjuk őket
autópályákon nagyáruházakban

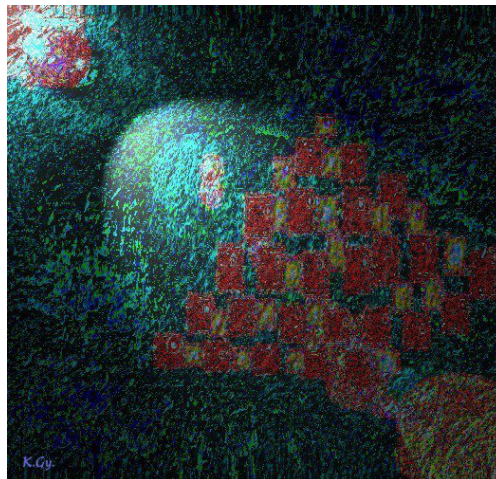
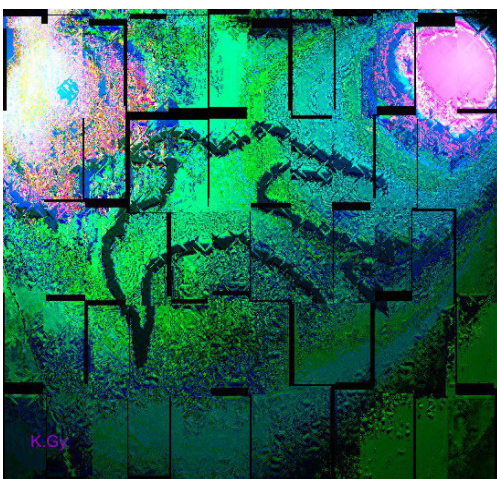
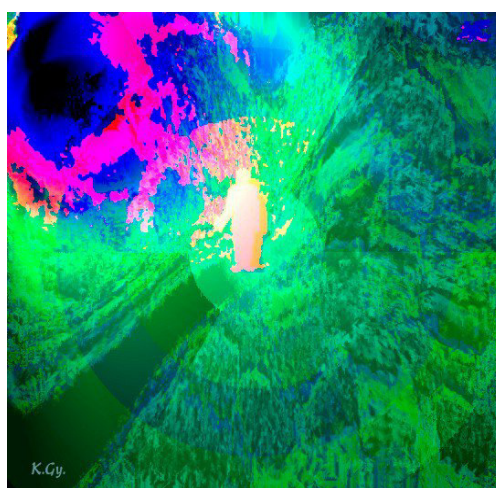
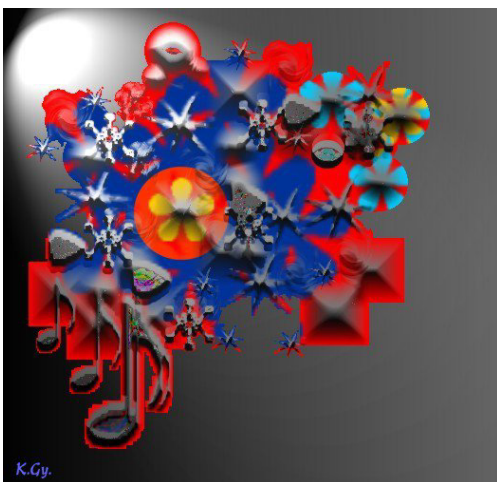
az ösvényszavak régebben elhúzódtak
az ősteremtények zöld vidékeire
de minthogy az erdőtüzek megtizedelték őket
kis szárnyakat növesztettek - így leginkább
a szentjánosbogárhoz hasonlíthatók

az ösvényszavak tagadják a mesterkéeltséget
és nem ismerik a képmutatást
nem járnak templomba: hitük
az elenyésző számok dogmájára épül

igénytelenségük páratlan és utánozhatatlan
spontánul fel-fellobbanó apró lángjuk
összeforrasztja a tőlük elhatárolódott
óriásszavak meglazult fényállványait

amikor majd végképp kihalnak - gyerekek
nem tartunk többé irodalomórát - mert akkor
kilátástalanságuk biztos tudatában
más naprendszerbe emigrálnak a versek

KOLDUSÁLDÁS

Késő

késő van
magamba hulltam
ez nem időzóna
nem múlt nem semmi
tegyétek helyére
mielőtt meggondolom magam
mielőtt kihull kizuhan
a fekete rohadt almamag
kompótosüvegbe
oda
vagy szemetes kukába
szelektív hagyomány
hasznából folyik
az úgymondélet tovább
valameddig még fénylik
úgy tűnik indulatlan
békés
tegyétek most el
jól fog majd őszre télre
túlél az ember rajta
vagy emlékein
legalább
legesleg
még reményeinél is
jóval alább

2010. június. 9.

Kiég a körte

Hint-e az ég egy klasszikus harmatot
erre a rendőrkék esőkabátra?
Életunt áltavasz ködében hátha
nem észleljük a villanó vaslapot.

Alázuhan a kicsorbult nyaktiló...
(Robespierre-fazonú, üdvözült jóbarát
új jakobinusnak képzelte magát...)
Sötét főszerep, tömény depresszió.

Vasalt öltönyös, borotvált álarcok
utat és sorsokat foltoznak, noha
az értelmetlenség rémítő görbe-

tükrében patinás atyai átok
ül - (megbocsátani nem fogunk soha?)
Pislákol, kiég egy negyvenes körte...

2010. április 7.

Úgy értendő

úgy értendő -
vasat keres a régi falban
filléres kincset az elárvult kastély mögött
nincs ám annyi - szól át az Isten
és akkor már omlik is kő téglá - borul rá
pár mázsa akkor is ha gyermek

úgy értendő -
ha áramot csór
képes érte felmászni az égig
nem tudja mennyi a volt - csak fényt lát
végül az amper- az csapja oda
leperereg még sistereg levedzik -
mint a frissen sült alma - éppen olyan

úgy értendő -
a helyszínelő üvölt - mars innen - kuss -
de vájkálódnak azért még keveset
se romlott hal se tojás egy darabig
a francba de olcsó a karton
a házmester kidobja átkozódik
hisz' az a dolga - szenilis veterán

úgy értendő -
nincs önkéntesség idegenlégió
feketedő korban - aláhull az ember
elássa magát - de nem vész el ő
csak hát ahogy mondják át-átalakul
meg ahogy pusmogják - rosszak a gének

kérdi estelente nyomottan magától
mi a fene ez mi a franc pont velem
és mászik másnap - mászik megint - hátha

2010. május 21.

Árnyas idők

az árnyékot nyújtó haj egykor
belefért az úgymond tiltott élvek
többfelvonásos dossziéjába —
ma már nincs árnyéka a városnak sem
csak hosszú útszéli nyúlványok vannak —
közömbösek — senki sem tiltja őket...

Álomfutás

(egy műtét hullámai)

A tető szintjén elhelyezkedő billenőablak résnyi
repedésén tapintatosan beosont a húsos telihold...
- Álmatlan éjszakák áldatlan, átkozott hírnöke,
bolond babona - gondoltam akkor.
Taplótorkom barlangmélyén, nyelőcsövem száraz
csatornájában és nyelvem összes pórusán
ott izzott még a pár másodperc alatt beálló átmenet
éteri íze, a túlvilág vénába csöppentett harmata.
Nehéz emlékezni az ébredésre, de figyelmeztettek,
megjöttem, féltem, hogy sírni kezdek újcsecsemő
mivoltomban.

Túl nagy volt a világ és én már elszoktam a mesék
makulátlan színeitől.
Később felsejlett, hogy valami sakkjátszma váltotta
ki a drámát - a sötét bábuval léptem és rövidesen
dicstelen vesztesre álltam,
aztán csak szólítottak, gurult a hordágy, szaladtak
bemutatni a sokat megélt újszülöttet;
Várt már rám sokszáz kráter szemével a magányos
égitest, beszélgettünk éjszakákon át, amíg csak
távoznia kellett -
egyszerűen elfogyott. Akkor meggyúlt a villany:
- Két hete sakkozik uram - szólt rám valaki,
felsegítette kabátomat;
- Most már nagykorú - mondta halkán,
majd taxit hívott; rohant előlem a város,
a lépcsőházat mégis utolértem
és elkapdostam az ismert hangokat -
- Bővült a család... - vicceltem zavartan,
körültáncoltak, sírtak, nevettek.

Koldusáldás

Áldott legyen az, aki haszontalanná
üdvözülni át - akinek sikerül
kiiktatnia testalkatrészeit a
forgolódó idők csavarrendszeréből.

Áldott legyen az utcakő, a fapad:
a kötetlenség sáros ereklyéi -
az ócska bérlő, az amőbaember,
akinek alig-sejtje sem tanulmány.

Áldott legyen a gondolattalan,
aki a reggelt estig zsebre vágja,
ráönti ásító agyát az ágyra,
másnap az aszfaltról szedegeti össze.

Áldott legyen az, aki sosem válogat,
nem pipiskedik, taknyát odacsapja
az öntelt limuzin sötét ablakára -
nem zabál aranyat, részvényt, sült galambot.

Áldott legyen, akit a másik nem ismer,
akinek gödre sincs, mint szivarcsikk ég le,
áldott legyen, akiről nem szól kartoték,
aki seholban van, semmiből hiányzik.

2010. június 28.

Kongóban rosszabb

A káubojok szinte kizárólag
a gyermekkor deszkaszalonos
tekszászából sejlenek elő:
egyikük mindig jó, a másik gonosz -
a jó persze gyorsabban tüzel,
ezért nyilván ő marad nyeregben -
a rossz, aki ló- és tehéntolvaj
(rosszarcú, borostás, foghíjas néha)
végül hanyattesik a keskeny sikátoron,
bár nem látni sehol sem vért sem sebet.

Kongóban most azért mégis rosszabb:
ott legéppuskázzák az önkénteseket.

Ló a cseréptetőn

(1944. június 2.)

Takaréklángon szétment egy június
az állomás felé vezető úton -
pedig már legtöbben azt hitték: vége...
Szépasszonyok, lám, lám a vakremény:
se véres szerető, se más hadirokkant —
Légiveszély!... Mi?? -Légiveszély! - semmi...
Légvédelem? — Szerény kis imitáció;
Idomított sólymok ülnek a bércen,
zsákmányra leső, öntelt angyalok -
egyik-másikuk lepillant - vigyorog...
tátogó csőrében farkasagyar —
- Fuck you! - torzul át gyanús-hirtelen
villogó fogsorú néger vicsorba —
bagót köp, leokád ezer kiló vasat.
Nyolc-negyvenkor a budapesti gyors
reméli még, hogy játék ez a város:
plasztiksínek és apró állomások...
de megvonaglik a százlábú-szerelvény,
ritkul a gőz, töményül az átok.
Kővári telep... katonakórház:
pár esendő cím — arra szaladnak —
esdekel reggeltájt a felriadt polgár:
hátha mégis megbocsát az évszak -
az ámok-nyár - kicsit még lehetne élni...
Puffadt ló bámul a cseréptetőről,
a főzőkályha mennyeekben forttyog —
anyám is kislány még - üvölt, csak üvölt,
szájában hideg, hálátlan humusz -

- Meghalt - közli lazán a házmesterné,
pedig dehogy... most ő itt a krónikás -
mesélget szirénát, riadót - furcsa:
elfordult tőle a fogyasztói világ;
vagy neki nem tetszik ez a ripacs —
az óvóhelyről ma biciklit csórnak -
pinceszag párállik, a holtág rohad...

2010. május 27.

Lélektársi iszony

Egymásba toluló, erőszakos kockák, sok egyenes,
dőlt, szürke, vagy színes trapéz: cirkuszkupola.
Leng rutinosan a légtornász-város. — Kubizmus,
vagy precíznek tervezett geometria:
Ez is a város. — Egy-egy élénk, impresszionista folt:
Még ez is belefér.
Vízszintes, függőleges, egymásba döfő, vitázó
vonalak, izgő-mozgó, hiperaktív sávok.
— Hirtelen lecövekelnek, elhallgatnak, ébredésemkor
már akasztott autisták.
Önsúlyuk húzza őket a végtelenbe, fektet mögéjük
árnyékot.
Az éjszaka négy órányi kiszámíthatatlan előadás,
lélek mögötti elégtétel. Előétele a napnak.
A rejtett balkon körül foszforeszkáló sirályok
keringenek. Holdra másznak, járják az eget.
Fényük a korlátlan szabadság villanyárama,
láthatatlan üvegszálak töltik fel lebegő szárnyaikat,

a pneumatikus, súlytalan csontozatot.

Üvegszálakon át kommunikálnak a
mennyországgal.

Se csóka, se szúnyog, se kutyavonyítás.

Amíg nem gyúl körém is valami fény, kénytelenül
magamba pillantok.

Ha ott sem pislákol semmi, akkor hova még? Hova
tovább?

- Szeretethiány - nem én mondtam.

- Túltengés - ezt mondtam én.

Jőjjetek: gyermekek, állatok, elesettek, örültek,
alvajárók, bizonyítsatok!

Ti, többiek, tudjátok: nem alszom, hát nincs időm
alkudozni.

Elégettem tíz-husz feleséget, élettársakat.

Lélektársi iszonyban élek.

2010. június 5.

Leírom jómagam

leírom jómagam rólad
téged is félbehagylak
tenyerem mögött rabszemem
kushad - előtte rácsosablak.

Homlokszemcsék

(a lírikus definíciója)

Egy borús, töprengő arc mögött óhatatlanul költőt sejt az ember.

A fekete kalapkarima árnyéka a keskeny orrnyergen úgyszintén rímgyanút kelthet.

Ámde megtörténhet, hogy korabeli szépiafotó sajátos patinája
Kubikost,
Írnokot,
Hullaszállítót
lényegít át eminens gondolkodóvá, hiszen voltak idők, amikor,
ahogy mondani szokás: Számított a külső. Adott magára az ember.

Hogyan emelhetjük ki mégis a megtévesztő álcavilágból a költőt?
Erre csak egy mód van : várunk, míg eltűnik.
Mert, míg:
a Hullaszállító,
az Írnok,
a Kubikos
látványosan tevékenykedik, társaságba jár, családot tart el, szeretőt pénzel -
a mindenkori költő bizonyíthatóan magányos:
Még tevékenység közben is.

Még társaságban is.
Még akkor is, ha nem visel fekete kalapot.

Hát még, ha felköti magát.

2010. március 9.

Idegen hófokon

nem feszíthettek érdemkeresztre
ott ahol addig erényt mértek
bennem meg burjánzott a vétek
sandán pislogtak selejtet sejtve
a lám-lámok és a mit-miérték

ha csend kuksolt itt hát kerestem odább
ismerős zajt egy új pályaudvaron
kongó lélekkel (csak gatyám lett lazább)
más színek között, idegen hófokon

hol pénzmagból babért aratnak
a nagyok ha még nagyobbra nőnek
mindenkinek pezsgőt hozatnak:
ólomhuszárnak ponyvahősnek
fecnin tengődő piszkozatnak.

Játszma

Meg sem kérdeznek
mintha nem élnék -
sakkoznak bennem
a nagymesterek
régóta már

Nézem az eget:
példabeszédnyi
a távolság - hát
költözhetnék - de
ácsorgok még

Lentről a menny csak
egy kopott paraszt
őrült lépése
a király felé -
ravasz halál

Kár azért aki
úgy öregszik meg:
harctalanul -

a tábla mellől
nézi a játszmát -
nem veszít semmit...
nem is tanul

2010. január 24.

Létravég

Másnak íróasztala van
én meg egy létra fokáról
üvegfalra festek —
ha eszembe jut írni
vagy lehull a gondolat
vagy megbillen a létra
és leesek én.

2010. január 27.

Makacs haiku

Rámcsimpaszkodik
egy konok közvélemény
gyilkol mint a tél

2010. január 27.

Mindenki védtelen

Lehetne dal - valami békebeli
szívforma giccs, édeskés körvonal -
lehetne harctalan, halk honfoglalás.

Virág is lehetne, bármilyen - tépett,
izzadtan lihegő, forró lilium,
vagy más, hasonló - belátható,
józan ideig vázában maradó,
még újraéleszthető gyökér, faág.

De lehull mindig, mint gyűrött lepedő -
elsomfordál a megtúrt hatás...
mindig ilyen a szükségállapot —
pár kis hőzöngés: - ne játszd meg magad,
átlátok rajtad... eképp és tovább...

Sokáig aztán semmi új célpont,
pár óráig mindenki védtelen —
nincs több szívügy, csak éber hold van;
holnapig pihensz — sok romlandó vadam,
holnapig megint ártatlan vagyok - és
álmatlan változatlanul... ajánlom magam.

2010. május 24.

Romolhatatlan

Milyen jó lesznek majd,
amikor befogadom
a szemközi hangot,
mint árva kölyköt,
váratlan kérdést,
mint esedékes helyem
kockázatait...

Vándormadár piheg -
szárnyán legenda ül;
alkonyodik a függőkertben -;
zsebembe gyűröm
a tartósított estét.
Húséges szép bűn -
romolhatatlan...

2010. május 13.

Madártávlát

két-két oroszlán
szárnyait bontja
két múzsa lenget
győzelmi babért

szemközt egy román
parasztvezér is
elszállni készül

Számtan

Ha a fehér csempéből kivonom
az illatos vécépapírt
és behelyettesítek egy gyűrött
párthú napilapot,
az eredmény
nyolc óra hétvégi munka.

Ha egy kompjútert és
három mobiltelefont vonok ki
a régies fazonú asztalokból,
megszokott típuskarácsonyt kapok
és tíz kis szánkót a Vulkán utcában.

Ha végül a kerek tükröt is
kivonom szemmagasságból
mielőtt megborotválkozom -
már csak egy üres borítékon múlik
és Vincent lehetek.

2009. december 18.

Mérleg

egy nőt - ha többet észlelsz belőle
egy zseniális rajznál - megkívánhatsz
akár, de gondold el, előfordulhat,
hogy csak bambán végét váró (bár
ellésre termett) bivalyt, tehenet,
hogy csak kampón csüngő, hideg
hústömeget termel ki véletlenül
vagy időnként mohó tekinteted

nem Isten szögezte le ezt a posztulátumot
érzékeid klasszikus mérlegén
könnyen lemérheted.

Szakaszonként

Kezdetben
úgy néztél rám mint a szerelem
félvakon ha elhagyja a szellem

Később
úgy néztél rám mint a hitetlen
amikor fordul önmaga ellen

Végül
úgy néztél rám hogy most hirtelen
új csillagjegyben újraszülettem

Szelíd téli szonett

Készül az utca ünnepet játszani
kék csillagokat fércelt fel a fákra
havat lapátolt a tél látszatára;
megilletődöttek akar látszani.

Ma rendelnék egy nagyobb adag Istent
valami konkrétabb égi jeleket:
égő csipkebokrot tüzes szekeret
hogyan tudjam: az Úr nekem is leüzent.

Orromat csípi egy fals jólét szaga
érdekes: a látszat nem mond kudarcot
bár rendszeresen ismétli önmagát;

Csorgadoz' a fények édeskés sava
semlegesít egy semmitmondó arcot
feloldódik benne egy szürke kabát.

Csend- és élethaikuk

Szent-Iván éj van -
aprószenetek hullnak és
óriáscsillagok.

*

Korán ébredek,
mint teremtéskor az Úr -
bánkódni késő.

*

Magamba nézek:
Ötvenöt nyarat látok...
Ki hitte volna?

*

Születni nem kell.
De ha már megtörténik,
cipeld a halált!

2010. június 24.

Haláltegező

(álomszövődmények)

Hátamra dobom az álomkabátot,
perceg halkán egy antik szívzörej:
valaki átlép a vaskos küszöbön,
járt már erre egy fordított napon;
évszámokat írt a betegek házára,
lázgörbét rajzolt, rövid függelék -
ráhugyoznak most a puffadt ereszek,
a hattyúnyakú csatorna-díszek
sejtik, mitől bomlik így el az ember;
mikor rángatják partra az égiek.

*

A kis házak hátán üres hangyaboly
a romlott domb - szentjános-fénye
előcsal néha egy részeg Oberont
üveg-kastélyából meghalni végre;
hiányzik még egy bordély, két kocsmá,
pár elvágódott generáció,
de ott még a vészjósló barlang - a lépcső-
sor alján vacogó pénztelen kamaszok .

*

Lomtalanítás van: összeszed az ember
hiányt, szüzességet, lelki ficamot,
kápolna-sarkon burjánzó sejteket;
barátkozna, tegezne templomot, halált -

ám egy sunyi kórkép, mint aknarepesz
fészket rak a test odvában ravaszul;
nyelvet lövell rá a kaméleon-hadúr -
- kis fejedelem a perifériákon -
felfalja két részvétlen tél szünetében.

*

Az apró kórboncnok takarodót huhog,
ultipartiba fül a hűvös teremben
nap-nap után - mint jóbarát parolázik
folyton a nehéz, oszló végszagokkal;
(apám is vesztes lett a kőasztalon);
- Te újra itt ? - kérdi unott-grófosan
és lecsap egy lapot a csontsegéd elé.

2010. február 2 -3.

m *lék*

odabent Krisztus —
húsevő gipszbe vert
esendő kínok;
régi képmutatás
profán cövekei;
árulás csörren

vére bóbiskol - de számol...
visszaszámlál az Úr -
alvad az ég is

idekint évadnyitás
téli paródia:
gördül a rög - legördül —
eszme-függönye mögül
hadvezér röppen el -
tapsolnak: forradalom
legyintek: lófasz
és lőn
ek

Testvidék

éjfél körül elsüvít egy gép
az átmeneti fekvőhely fölött
légszomj hiány — ott liheg bennem
a rövid kivándorlás ittas fényvilága
alszik még - persze - ő ilyenkor pihen
reggelre nincs már... egyikünk hiányzik
orgonahangra vált át a gépmotor
távolodik a játszótértől
színes fércszálak tartanak itt meg ott
hányadik ez a táj ez a testvidék
hányadik kipipált tartalom...

2010. június 17.

Magamba nézve

Magamba nézve (néha pletykaszinten)
mondom én neked, Istenem, naponta:
hiába zümmögök szédülten, látod,
szárnyam-lábam a Nagy Pók körbefonta.

Gyermekkoromról csak pár fakó fénykép
hányódik valahol-később egy ringó
nőcomb sejtelve (tíz centi térd felett)
leszázalékolt, idejétmúlt infó.

Amúgy nem maradt már sok tennivalóm...
kopottfarmeres és ballonkabátos
emlékeimet szótagokra bontom:
egy hang-jegy, egy kép-jel, egy kárhozott város...

találkozunk majd egy zsákutcasarkon.

Mintha

mintha össze-vissza
mintha homokozóban
mintha más közegekben
értetlenül...

mintha lenne, meg nem is
mintha csecsemősírás
mintha Istent imádnám
hitetlenül...

A sárga fal mögött

Éjjel kettőkor a sárga fal mögött,
ágyamtól alig karnyújtásnyira
a szomszéd lány felnyerít - a hangja
izzó köröket éget a vakolatra;
hallgatom fásultan, ahogy szolmizál
az ösztön és várom, hogy tajtékozva
utolsót rángjon forró kancacombja.

Boldog vagyok, mert nem láttam soha,
így hát bármikor eltemethetem -
ötvensok éves emlősösztönöm
gúnyosan röhög vénülő testemen.

Mind mások írják

a szép szerelmes verseket mind-mind
mások írják - talán teliholdkor,
boszorkány-receptre, bűvös szavak
és selymes rímek főzetéből, titkos
ceremóniákon, melyeket én már
sosem ismerhetek - ifjúkoromban
bogánccsal dobáltak meg a lányok,
akkor ragadhatott rám a puszta vágy
a falusi kultúrház mögött, ott, ahol
az égő érzések is nyersek voltak,
mint kérődző bika szájában a fű
s a nők tompora kemény marokra éhes;
ezért szeretem ma is azt a néhány évet,
a pár nyári hónapot, az istálló-szagot,
a szénán vergődő asszony-testeket - mert
akkor romlottam én csak magamnak jóvá -
azóta nem írok szép rímes verseket.

A szerző, akinek ez az első verskötetete, így vall magáról a **Káfé fönix** irodalmi portálon:

“Kolozsvárott jöttem a világra, 1955. augusztus 20-án, másodmagammal. Elsőszülött vagyok negyvenöt perc előnnyel, ezért lehet, hogy szabályszerűen elsőhalott leszek.

Gyermekkoromban csodálattal bámultam a Házsongárd hős-részlegét, ma már annyi a névtelen (élő)halott hős, hogy nem csodálok semmit. Harmincöt évet éltem az első bolondokházában, most számolom, megérek-e ugyanannyit a másodikban. Írtam, írok a Szabadságnak, az Irodalmi Jelennek, de a Helikon, a Várad is szóba jött újabban. Főleg verseket írok, de két novellám is hozta az I.J. 2009-ben kiadott antológiája. Van, aki pesszimistának tart, tudj’ Isten, mi vagyok. Dominus vobiscum.”